

være en Skala tilstede, omtrent den samme som ved den sidste Indkomstskat, saaledes at kun den kunde faae denne Lettelse, som ikke var ansat til højere Indtagt end den, som angives ved den nævnte Skala. Da vilde der ikke være Tvivl om, at Lettelsen kun kom fattige Beboeres Leilighed til Gode, og derved vilde der efter min Overbevisning være vundet en hel Del. Nu har man jo Exempel paa, at ganske rige Folk — maatte de ere gjerrige — bebo Leiligheder af denne ringe Størrelse for at slippe billigere med Hensyn til Afgiften, og netop af Hensyn til saadanne Tilfælde forekommer det mig aldeles nødvendigt, at der maa være en Skala for, hvor stor en Indtægt Beboerne af en saadan Leilighed maa have, for at blive fritagne for Afgiften. At det skulde være uoverkommeligt at gennemføre en saadan Bestemmelse, kan jeg ikke tro. Naar det var paalagt den, der ønskede Lettelse, selv at fremkomme med en Angivelse om dette Forhold, og naar denne Angivelse af rette Bedkommende anerkjendtes for rigtig, maatte det være tilstrækkeligt. Derved vilde der være gjort et stort og vigtigt Fremskridt, og et Vindringsforslag i den Retning kunde jeg med sand Glæde give min Stemme i den Overbevisning, at Lettelsen da vilde komme de Fattige til Gode, hvorimod jeg tror, at, som det er foreslaet, vil Lettelsen mange Steder ikke nytte den Fattige det Allermindste.

Ordføreren: Det Forhold, der blev fremhævet af det ærede kongevalgte Medlem med Hensyn til 2det Stykke af § 8, have vi ikke overset, og det blev ogsaa draget frem her ved en tidligere Forhandling. De Tilfælde, som den ærede Landsthingsmand nævnte, ville vistnok være meget sjeldne, thi det forekommer mig at maatte være usædvanligt, at en Eier, der eier et stort Sted med mange Leiligheder, skulde sidde i saadanne Kaar, at han maatte indskrænke sig til at bo i en Leilighed af saa ringe Udstrækning som den, der giver Afgang til Fritagelsen. Det forekommer mig heller ikke, at denne Bestemmelse er i nogen Modsigelse med Lovforslagets Princip, thi det er jo ikke særlig Leiere som saadanne, man vil fritage for at betale Bygningsafgift, men den Del af Befolkningen, hvis Kaar ere saa ringe, at de maa nøies med at bebo en saadan lille Leilighed. Naar en Mand, der maa bebo en saadan Leilighed, er Eier af Eiendommen og lever deraf i Stedet for at drive en anden Næringsvei, saa forekommer det mig ikke, at der er noget Besynderligt i, at ogsaa han nyder Godt af Fritagelsen, efter som han er en Mand, der sidder i smaa Kaar. Nu kan man jo sige, at Sagen er den, at for Eieren indtræder Fritagelsen strax og for Leieren først efter 5 Aar; men for Leieren kan den indtræde forinden, naar Bedkommende kan godtgjøre, at den virkelig vil komme Leieren til Gode. Naar det derimod er Eieren, der bebod

Leiligheden, kan han ikke godtgjøre dette, da han ikke betaler nogen Leie, altsaa deri er der vist nogen Anledning til at lade den Bestemmelse, hvorefter Leieren skulde fritages, ogsaa ske Fyldest ved Eieren Leilighed, naar det ellers var en Mand, der sad i saa smaa Kaar, at han maatte nøies med en saa ringe Leilighed. Anvendelsen af denne Bestemmelse, som jeg heller ikke tillægger saa megen Betydning, at jeg tror, det er Umagen værd at søge at faae den fjernet, vil, som sagt, vistnok blive sjelden i Kjøbstæderne og endnu sjeldnere i Kjøbenhavn. Paa Landet vil Bestemmelsen maaske undertiden finde en hyppigere Anvendelse, og naar den ogsaa kan finde Anvendelse i Kjøbenhavn, vil det maaske indeholde en Opmuntring for en Mand til at bygge Huse med de omhandlede smaa Leiligheder og selv bebo en af dem. Jeg maa imidlertid, som sagt, udtale, at hvad enten denne Bestemmelse staar der eller ikke, vil jeg ikke tillægge det nogen stor Betydning; jeg tror, at det sjældent vilde være, at det Tilfælde skulde fremkomme, som det ærede 8de kongevalgte Medlem (Fischer) nævnte, og som ganske vist vilde blive kuriøst, nemlig at en Mand eiede et stort Sted med mange store Leiligheder og var den Æneste, der deri beboede en af de omhandlede Smaa-leiligheder. Besiddelsen af et saadant Sted vilde forudsætte hos denne Mand, at han ikke nøiedes med en Leilighed af saa ringe Beskaffenhed.

Fischer: Jeg vil gjøre opmærksom paa, at Forskellen mellem Eier og Leier bliver den, at Fritagelsen træder i Kraft strax for den af Eieren beboede Leilighed, og er altsaa den, der begunstiges. Det ærede Udvalg er efter mit Skøn i Betænkningen helt igennem gaaet ud fra, at det var Leieren, hvem Eftergivelsen skulde komme til Gode. Her fandt jeg en Modstrid, idet man begunstigede Eieren og derimod paalagde de Leiligheder, der bebos af Leieren, Afgift i de første 5 Aar. Naar den ærede Ordfører yttrede, at Eieren ikke vilde lade sig nøie med smaa Leiligheder, saa tror jeg, at man ikke behøver at søge meget langt for at finde Eiere af Huse f. Ex. i Kjøbenhavn, der selv bo meget tarveligt og ville være meget fornøiede med strax at faae denne Begunstigelse for de af dem selv beboede Leiligheder. Jeg tror altsaa ikke, der kan være nogen Tvivl om, at det vil finde Anvendelse. Smidtidigt skal jeg henstille, om det ikke vilde være rettest at stryge hele Slutningen af § 8 Lit. b. fra Ordene „og for alle beboede Leiligheder osv.“

Da ellers Ingen begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingerne, og man gik til Afstemning.

Lovforslagets § 1 (se Tillæg C, Sp. 57—58)

ansaa som vedtagen uden Afstemning.